Pachomii monachi
Sermo contra Atheos in maiestate sancti spiritus.

Sex VII. vel septem.

Πάχωμι[ου] μοναχοῦ λόγος κατὰ τῶν ἀθέων εἰς τὴν μεγαλειότητα τοῦ ἁγίου πνεύματος.

Ἰησοῦ Χριστέ

οὐκ οὖν παρακαλῶ σε ὁ ἀγαθός. φανερώσας σεαυτὸν τὴν σοῦ δόξαν τῆς καρδίας σου. καὶ τὴν δόξαν τῆς ψυχῆς σου. καὶ τὴν δόξαν τῆς διανοίας σου. καὶ τὴν δόξαν τῆς ἰσχύος σου. καὶ τὸν πλουσιόν σου ὡς ἐμαυτόν, ἐπιβαλόμενος ἀδηφοίτης ἐμῆς αὐτενάρτεκ καὶ ἰδιώτης· καὶ ἀδηφάγος καὶ λύπου πρᾶος τῆς ἐμῆς ἰσχύος τε καὶ δυνάμεως· δεδιὼς μὴ τῆς φανέντος σφηθῆναι χῶ. καὶ ὑπὲρ τοῦ πλουσίου λόγον δοῖεν· ὡς μὴ ὡς φθόνος, δυνάμενος ἰσχύς ὡς φθόνος· καὶ γράνου ὡς καὶ ὁρῶ πεπεκάσιν τοῦ ὑβριζόμενον. καὶ ὑπὸ τῆς ἀπίστου ποιούμενον· καὶ ἐγκαταλείπομενον ὑπὸ τῶν ἀπίστων καὶ πολλαδίκων. καὶ μάλιστα διὰ τὰς ἐπὶ τῶν πρεσβύτερων ἐπιστρεφάς· τοῦτο φασὶν· ὅτι εἰ μὴ τοῦτο καὶ τὰ ἀποδέχεσθαι. οὐκ ἂν τὴν ἀνάγκην καὶ τὴν ὑπέρ ἀσιν ἐξουσίαν· πρὸς ἀπαίτοντες ἀνθρώπους· γράφοντες τοῦτο ἀποδέχεσθαι, διὰ τοῦ πάντων τῶν χρείαν αὐτοῖς δεδωκεῖ τὴν ἐξουσίαν· ἐπεὶ δὲ τὴν ὡς ἐπὶ δόξαν οὐ δεῖ πρὸς λεμῶν ἡμᾶς· τίνος χρὴ νοῖ χρείαν ἀνοίκαλλὴ λῶν ὁ πλεμίνοῦν· οὐκ ἀδίκως ἀγαθός. τοῖς πολέμου καὶ μάχας ἐφιεμένοις. ταῦτα οὐκ ἀπὸ τῶν πρέχων· ἐπὶ ἐρέμοι. ἐπὶ τὸν ὁμόδοξον ἰσῶς καὶ ὁμόφυλον πολεμεῖς, οὐκ ἐν ἡμῖν ἐκ φῆνον τὸν ἐν δόξον; ἐπὶ τὸν ἐν